

บทนำ

คุณเชื่อเรื่องรักแรกพบไหม

อยู่ๆ ประโยคนี้ก็ดังก้องขึ้นมาในหัวเมื่อศิรินทร์เห็นพนักงานต้อนรับบนเครื่องบินของสายการบินลัดฟ้า เส้นสายโค้งเว้าที่ประกอบหลอมรวมเป็นตัวเธอทำให้ศิลปินอย่างเขาละสายตาจากไปไม่ได้ อ่อนช้อย งดงาม บอบบาง น่าค้นหา และไม่ว่าจะตัวดปลายพู่กันสักกี่พันครั้งก็ไม่สามารถถ่ายทอดความสวยงามนั้นออกมาได้อย่างสมบูรณ์แบบ

ใบหน้าเรียวเล็กกับเครื่องหน้าไรที่ติ หน้าปากโค้งมนรับสันจมูกโด่งได้เหมาะเจาะ รอยหยักเหนือริมฝีปากคมเด่นเน้นรูปกระชับซึ่งเคลือบลิปสติกสีส้มเป็นมันวาว เธอกำลังยิ้มให้ผู้โดยสารพร้อมกับพนมมือไหว้ด้วยกิริยาน่ามอง

รอยยิ้มที่เธอมอบให้คนอื่นกลายเป็นของเธอ...

ศิรินทร์หยุดยืนตรงหน้าตัวดสายตาคมได้แพขนตาสีน้ำตาลเข้ม เหลือบทองของตนมองซึ่อบนแผ่นโลหะรูปเพกาซ์สของหญิงสาวบนหน้าอกซ้าย... วาดรู้

แม้แต่ชื่อของเธอก็ยังช่วยตอกย้ำให้มันใจมากยิ่งขึ้นไปอีกว่าเธอ
เกิดมาเพื่อรอคอยเขาจริงๆ

"Good morning, Sir. May I help you?"

"คุณต้องช่วยผมได้แน่ๆ" ศรินทร์ตอบกลับด้วยภาษาไทยซึ่งมี
สำเนียงค่อนข้างชัดเจน

บทที่ 1

ถ้าจะมีผู้ใดที่จะทำให้วาดรู้งบเมื่อหน้ายได้ตั้งแต่เช้าวันเงินเดือนออกรับรองได้ว่าชื่อที่โชว์บนหน้าจอโทรศัพท์จะเป็นหนึ่งในอันดับต้นๆ

"รู้งบพูดค่ะ"

"ก็แน่ละ แม่โทรหารู้งบ รู้งบก็ต้องพูดแน่ๆ อยู่แล้ว" เสียงแหลมย้อนกลับมาทันควัน "วันนี้เงินเดือนออกแล้วไซ้ใหม่ลูก โอนมาให้แม่ ลักหมื่นสิ แม่ต้องจ่ายค่าเช่าร้าน เดือนนี้ซื้อต"

ไม่มีเดือนไหนที่แม่ไม่ 'ซื้อต' วาดรู้งบถอนหายใจเฮือก...

"อะไร...แค่นี้ทำมาพ่นลมใส่หู ไซ้ไซ้...ลูกก็คนๆ แม่เลี้ยงได้ แต่แม่คนเดียวลูกมันเลี้ยงแม่ไม่ได้ ربกวนนิดๆ หน่อยๆ ก็เมื่อหน้ายใส่อารมณ์ รู้งบใหม่กว่าจะโตขึ้นมาเนี่ย แม่อดมือกินมือขนาดไหน เพื่อให้ลูกๆ มีชีวิตที่ดี พอสุขสบายจะหวังพึ่งพายังก็ไม่ได้"

"เดี๋ยวรู้งบจะลงไปโอนให้นะคะแม่ ขอแปรงฟันอาบน้ำก่อน" คนเป็นลูกตัดบทก่อนจะได้ฟังอดีตอันแสนโหดร้ายของแม่เป็นครั้งที่ล้าน

"อย่าช้านะ แม่ต้องรีบไซ้"

"ค่ะ"

เจ้าของร้านเสริมสวยนั้นหนาวางสายไปแล้วแต่มีเอ็กๆ ของลูกสาวยังกำโทรศัพท์ไว้แน่น

เงิน...เท่าไรวาดรู้ก็ให้แม่ได้ ถ้าแม่ใช้เงินที่เธอหามาด้วยน้ำพักน้ำแรงอย่างมีประโยชน์ โบทหน้าเรียวย่นมองรูปภาพบนผนังห้อง คนในภาพทั้งสามคือเลือดเนื้อเชื้อไขของนั้นหนาทั้งหมด

ทอฟ้า วาดรู้ ตั้งแต่ตะวัน पीน้องสองหญิงหนึ่งชาย พี่สาวคนโตเป็นพนักงานขายกาแฟอยู่ในห้างสรรพสินค้า น้องชายคนเล็กไม่ทำงานทำการอะไรนอกจากเล่นเกมออนไลน์ ส่วนเธอเป็นพนักงานต้อนรับของสายการบินลัดฟ้า สายการบินในประเทศ ดูคล้ายกับว่าเธอคือคนที่ประสบความสำเร็จทางด้านรายได้สำหรับเลี้ยงชีพมากกว่าใครๆ ซึ่งทำให้เธอมีภาระที่ต้องแบกรับมากกว่าใครๆ ตามไปด้วย สุดท้ายเป็นเธอเองที่รายได้แทบไม่พอชนเดือน

มือที่มีนิ้วเรียวยาวหยิบซองซึ่งด้านในเป็นรายการรูดจ่ายสินค้าข้าวของเครื่องใช้จากบัตรเครดิตการชำระขึ้นมณฑลอุดร เป็นอีกเดือนที่เธอสามารถชำระได้แค่เพียงยอดขั้นต่ำ

"แม่แกอีกละสิ" นฐา เพื่อนสนิทซึ่งทำงานที่เดียวกันและพักอยู่ในคอนโดมิเนียมขนาดสองห้องนอนด้วยกันชะงักโบทหน้าเปื้อนรอยยิ้มเข้ามาในห้อง "ไม่ต้องซีเรียสน่า...ไปกินขนมครกกัน ฉันซื้อมาวางอยู่บนโต๊ะ"

วาดรู้เดินตามออกไปอย่างไม่อึดออด ลากเก้าอี้ซึ่งสอดไว้ใต้โต๊ะออกมาทรุดนั่งหยิบขนมครกเจ้าอร่อยใส่ปาก

"แม่จำวันเงินเดือนออกได้ดีกว่าฉันอีก"

นฐาหัวเราะ "ก็แม่แกมีเรื่องจำเป็นต้องใช้ไงเลยจำได้ดี นี่ดีแค่ไหนแล้วที่แม่แกไม่รู้ว่ามีนี้ได้โบนัสเดือน"

"ตกลงแล้ว" วาดรู้ทำตาขุ่น "แม่ฉันรู้ก่อนฉันอีกว่าปีนี้สายการบินลัดฟ้าประกาศผลประกอบการประจำปีว่ามีกำไรมากขนาดเปิด

เส้นทางการบินใหม่พร้อมทดลองด้วยการซื้อเครื่องบินลำใหม่ และผลกำไรนั้นส่งผลให้พนักงานได้รับโบนัสคนละสามเดือน ฉันยังไม่รู้ละเอียดเท่าแม่เลย..."

เพื่อนสาวคนสนิทได้หัวเราะลั่นอีกกับน้ำเสียงสูงปรี๊ดของวาดรุ่ง "พี่ฟ้าก็สบายไปนะ ไม่ต้องโดนแม่กวบนแบบแก"

เมื่อบทสนทนาดำเนินมาถึงพี่สาววาดรุ่งก็โบหน้าสลดลง "ไม่โดนกวบนก็ไม่เรียกว่าสบายหรอกจ้ะ พี่ฟ้าเหนื่อยจะตายไป"

พี่สาวที่ร่วมอดมื้อกินมื้อด้วยกันมาตลอดตั้งแต่เดินออกจากชายคาบ้านของแม่และสามีใหม่ แยกตัวออกไปอยู่ตามลำพังหลังจากวาดรุ่งสอบติดมหาวิทยาลัยที่อยู่ไกลออกไปและต้องอยู่หอพักนักศึกษาใหม่กับบงก้า ไม่นานหลังจากนั้นหอพักก็มีความรักซึ่งกลายมาเป็นฝันร้ายในชีวิต และเมื่อครอบครัวของหอพักพังครืนลง พี่สาวก็เลือกที่จะใช้ชีวิตตามลำพังสองคนแม่ลูก

"นั่นสิ ฉันแกก็อย่าเอามาเป็นอารมณ์เลย ถือว่าโชคดีทำงานได้เงินเยอะกว่าพี่ๆ น้องๆ เลี้ยงแม่ เลี้ยงน้อง และเลี้ยงสามีแม่ได้บุญจะตาย" นฐาพูดแบบคนที่รู้เบื่องลิกเบื่องหลังทุกเรื่องของเพื่อน

"ฉันก็ปลอบตัวเองแบบนั้นแหละ ได้บุญ ยกวันที่ต้องเลี้ยงสามีแม่อันนั้นเรียกชดใช้กรรม" วาดรุ่งคนสวยทำสีหน้า 'ไม่สวย' เมื่อต้องพูดถึงคนที่ตนเองรังเกียจยิ่งกว่าแบคทีเรียหรือเชื้อโรคสายพันธุ์ใดที่มีอยู่บนโลกใบนี้

"หวังว่าแกจะชดใช้กรรมหมดในเร็ววันนะ คนแบบนั้นหายไปจากโลกได้เร็วเท่าไรโลกก็ยิ่งน่าอยู่มากขึ้น"

"อย่าไปแข่งมัน บาบปากแกเปล่าๆ จ้ะ"

คนถูกปรามยกไหล่ หยิบขนมครกเข้าปากกระบังอากาศคันปากอยากด่าคน รอจนเพื่อนมีสีหน้าดีขึ้นจึงพูดต่อว่า "รุ่ง วันที่เปิดรูตใหม่แล้วแกไปมีเรื่องกับผู้โดยสารหัวหน้าที่ไงบ้าง"

"ก็ไม่มีอะไรนะ หัวหน้าเข้าใจ มันไม่ใช่ความผิดฉันนี่"

"อือ" นฐาเออออกทันที "แต่ก็น่ากลัวนะแก ไฟลต์นั้นก็มีแต่ท่านๆ
คุณๆ บรรดาเซเลบทั้งหลายแหล่ โชคดีที่คนนั้นมันแค่ลูกจ๊อก"

วาดรู้งถอนหายใจเฮือกใหญ่ "ว่าจะไปทำบุญสะเดาะเคราะห์
ล้างชวลักหน้อย แกไปไหม วันนี้คนคงไม่เยอะ"

"อยากไปนะ แต่ฉันนัดพี่เต๋ลไว้"

คนไม่มีแฟนพยักหน้าไม่ถือสาคนมีความรัก "งั้นฉันไปคนเดียว
ก็ได้ ออกไปโอนเงินให้แม่แล้วจะไปทำบุญเลย"

"อย่าลืมขอพรพระให้มีคนรักคนหลงนะแก"

"ฉันไม่อยากมี" วาดรู้งเสียงแหง

"แกมันบ้า รู้ไหมว่าโลกนี้สวยงามเพราะความรัก ที่แกเที่ยวเฉา
แบบนี้ก็เพราะไม่ยอมเปิดใจนี่แหละ" คนมีความรักมากกว่าสามครั้ง
ในชีวิตทำหน้าที่เจ้ากี้เจ้าการ "ไม่ใช่ว่าคนรอบตัวเจอรักแยๆ แล้วแก
ต้องเจอด้วยสักหน้อย"

นฐาพูดแบบคนรู้จริง วาดรู้งไม่ศรัทธาความรักเพราะไม่เคยเห็น
คนรอบตัวมีความสุขกับความรักเลย ตั้งแต่พ่อแม่ พี่สาว แม้กระทั่ง
นฐาเพื่อนสนิทเองก็เจอเรื่องแยๆ เพราะความรักมาหลายหน

"ฉันมันคนโรครจิตไปแล้วฐา ถ้าแกได้เห็นแม่โดนเมียหลวงของ
พ่อด่าสาตเสียดเสียดมาตั้งแต่เด็กๆ แกก็คงขยาดเหมือนฉันแหละ"

"ไม่อะ ฉันว่าแกเป็นคนเดียว พี่ฟ้าไม่เห็นจะกลัวความรักเลย
ก็เห็นมาเหมือนแกนั่นแหละ เผลอๆ เห็นมากกว่าด้วยเพราะพี่ฟ้าเกิด
ก่อนแก" เพื่อนสนิทสายหน้าเถียง

"อันที่จริงพี่ฟ้าควรจะกลัวเหมือนฉันจะได้ไม่ต้องเจอสามี
เฮงชวย ไม่มีความรับผิดชอบ เม้าหัวรำน้า การงานไม่เจริญก้าวหน้า
สุดท้ายก็ต้องแยกทางกัน แถมยังไม่ส่งเสียลูกสาวที่ทิ้งไว้ให้พี่ฟ้าดู
ต่างหน้าอีกต่างหาก"

"จ๋า...ควรวลั้วจ๋า" นฐาประชดเสียงแหลม "คิดแบบแกโลกคงถึงกาลอวสาน มนุษย์พากันสูญพันธุ์หมด คนดี ๆ ก็มีเยอะเยาะไปอย่างฝรั่งที่ช่วยแกบนเครื่องนั้นไง พระเอกคนดีที่ฆ่าขาวมาช่วยซัดๆ เห็นเม้าท์กันว่าหล่อลากดินเลยไม่ใช่หรอ ฉันทยังเสียดายถ้าขึ้นบินไปพลัดเดียวกับแกก็คงได้เจอแล้ว"

"หล่อมาก" วาดรู้้งพยักหน้า "แต่ดีใหม่ไม่แน่ใจ บางทีผู้ชายก็ชอบทำคะแนนด้วยการสร้างภาพว่าตัวเองดี สุดท้ายลายออก"

หญิงสาวนึกถึงใบหน้าที่ยังชัดเจนอยู่ในความทรงจำอย่างประหลาด ปกติเธอไม่ใช่คนที่หลงใหลได้ปลื้มกับรูปลักษณ์ภายนอกของผู้ชายคนใดมาก่อน แต่กับเขา...อะไรบางอย่างเตือนว่าเธอควรระวังแรงกระตุ้นที่มองไม่เห็นจากภายในใจตัวเอง

"เรื่องเยอะ คิดเยอะ ซาตินั้นคงไม่มีโอกาสเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้แก"

วาดรู้้งหัวเราะ "ไม่ต้องมาหวังเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้ฉันหรอก ให้ฉันเป็นเพื่อนเจ้าสาวให้แกก็พอ หวังว่าพี่เติ้ลจะใช่สักทีนะ"

นฐาย่นจมูก "ไม่รู้สิ พี่เค้าก็น่ารักอะนะ แต่ไม่ค่อยเข้าใจยังไงชอบกล"

"ชอบแบบกะล่อนๆ เจ้าชู้ลั่นเป็นปลาไหลแบบฟีบอลแฟนเก่าแกหรือไง ไม่เซ็ดไซ้ใหม่ทีเจอสาวๆ ฟีบอลตามมารีตรถถึงคอนโดฯเนี่ย"

"เซ็ดสิ แกก็รู้ฉันรักถยิ่งกว่ากระเป๋แบรนต์เนม ผู้หญิงพวกนั้นก็ร้ายย...ร้าย สวยสู้ฉันไม่ได้ ผู้ชายไม่รักก็มาพาลฉัน"

"ยะแม่คนสวย" วาดรู้้งหยิบขนมครกชิ้นสุดท้ายบ้วนใส่ปากเพื่อนแรงๆ หรือจะเรียกว่ายัดใส่ปากจะถูกต้อนมากกว่า "สุดท้ายคนสวยก็น้ำตาตก เพราะคนสวยสู้ไม่ได้คาบผู้ชายไปกินไม่ใช่หรอ"

"ก็พวกนั้นมันเจ้ามารยากว่าฉัน ใจถึงกล้าเอาตัวเข้าแลกมากกว่า"

ฉันนี่ ผู้ชายมันก็เลยโง่หัวไม่ขึ้น" คนพูดลุกขึ้นยืนเท้าสะเอว "ผู้ชายพรรคนี้มันไม่สมควรแม้แต่จะได้สัมผัสเล็บขบฉันด้วยซ้ำ ดังนั้นฉันก็เลยถอนตัวออกมาด้วยความเต็มใจล่ะ"

"เต็มใจมาก ร้องให้ตามุดอยู่เป็นเดือนๆ"

"ร้องให้เรียกร้องความสนใจจากคนใหม่เยอะ แก่ไม่รู้ทันแผนฉันหรอก บอกว่าออกหักๆ แล้วเป็นไง พอผู้ชายรู้ว่าเราว่างก็รีบถลาเข้ามากรอกใบสมัครให้เลือกกันเป็นแถว เข้าใจหรือยังยะเจ้าหญิงแห่งเมืองคาน"

'เจ้าหญิงแห่งเมืองคาน (ทอง)' หัวเราะเสียงใสลืมเรื่องที่น่าขบขันใจได้หมดสิ้น

"เจ้าแผนการอย่างนี้เองถึงได้คว่ำกัปตันเต็ลผู้แสนดีไปครองท่ามกลางความอิจฉาของบรรดาแอร์โฮสเตส"

"แล้วแอร์ฯ คนนี้ละอิจฉาใหม่ ถ้าอิจฉาบอกมาคำเดียวเลยนะ สำหรับแกฉันยกพี่เต็ลให้ได้เลย" ในฐานะมือเพื่อนขึ้นมากุมไว้

"เกือบจะซึ้งแล้ว" วาดรู้งะบัดมีมือนุ่มออกจากการเกาะกุม "ถ้าไม่จุกคิดขึ้นมาได้ว่าแกมันเจ้าแผนการ นี่เลี้ยงใครไว้แล้วคิดจะให้ฉันช่วยเซ็งพี่เต็ลต่อหรือเปล่า"

"นั่งบ้า" เพื่อนสาวตีเพียะลงมาที่หัวไหล่ "แกจะมองใครๆ ในโลกนี้ในแง่ร้ายยังไงก็ได้แต่เว้นฉันไว้สักคนเถอะ แก่เป็นเพื่อนรักคนเดียวในโลกของฉันนะ รู้ตัวไว้เลย"

วาดรู้งะชัดเจนแต่ต้องยอมรับว่าซึ่งจนนำตาลอจจึงรีบหันหลังให้ก่อนเพื่อนจะทันได้เห็นแล้วพูดว่า "แกก็เหมือนกันจ๋า แก่จะเป็นคนเดียวที่ฉันเรียกว่าเพื่อนรัก"

บทที่ 2

อากาศร้อนอบอ้าวประกอบกับการที่ร่างกายได้รับสารอาหารไม่เพียงพอทำให้วาดรู้้งหน้ามืดเกือบเป็นลมหลังเดินออกจากลานวัด จนต้องทรุดนั่งไ้ไ้ร่มไม้ใหญ่ยกมือขึ้นปิดหน้าพรางคลังขมับ เหงื่อไหลท่วมกาย ไบหน้าเผือดซีดก่อนจะล้มผัสได้ถึงแรงลมแผ่วๆ พร้อมเสียงกระดาดังพริบๆ

"คุณเป็นอะไรหรือเปล่า"

วาดรู้้งพยายามลื้ตามอง ภาพที่เห็นพร่ามัวไปด้วยจุดดำ จนต้องรีบหลับตาลงอีกครั้ง แต่เพียงครู่เดียวที่ลื้มตาก็รู้สึกว้าไบหน้าของคนข้างๆ คือไบหน้าที่อยู่ในความทรงจำอย่างประหลาด

"คุณ..."

"ผมจะไปเอาน้ำมาให้"

เขาหายไ้ไ้ไ้ไม่นานก็กลับมาพร้อมกับน้ำเปล่าเย็นๆ และน้ำอัดลมกระป๋อง หญิงสาวพยายามฝืนลื้มตาขึ้นมอเห็นความกุกุจจอเข้าช่วยเหลือของเขาแล้วรู้สึกประทับใจ จนไม่รู้สึกหวาดกลัวอย่างที่ควร เพราะแม้ว่าจะเคยเห็นหน้าค่าตากันมาแล้ว แต่ถึงอย่างไรก็ยัง

เป็นแค่เพียงคนแปลกหน้าระหว่างกันอยู่ดี

ศิรินทร์เทน้ำเปล่าลงบนผ้าเช็ดหน้าจนชุ่มแล้วมัดใส่มือให้ "เช็ดหน้าก่อนนะครับ รับรองว่าผ้าสะอาด วันนี้ผมยังไม่ได้ใช้เลย ตีมน้ำด้วยมันจะช่วยให้รู้สึกดีขึ้น"

วาดรู้จะทำตามโดยดีทั้งเช็ดหน้าและตีมือน้ำเพราะรู้ว่ามันจะทำให้เธอรู้สึกดีขึ้นได้จริงๆ เขายังคงใช้กระดาษในมือพับทบกลมยื่นให้เธอ ต่อไปอีกจนเธอมีริ้วแรงพอที่จะพูดจา

"ขอบคุณมากค่ะ ฉันรู้สึกดีขึ้นแล้ว" มือขาวสะอาดที่มีนิ้วเรียวยาว ยื่นผ้าเช็ดหน้าลายสก๊อตผืนที่เปียกชื้นคืนให้

"คุณเก็บไว้ก่อนดีกว่า แล้วค่อยเอามาคืนผมทีหลัง เอ่อ...คุณจำผมได้ไหม" ศิรินทร์ตั้งคำถามด้วยสำเนียงที่เจือภาษาต่างประเทศ แค่เพียงเล็กน้อยซึ่งถือได้ว่าเขาเป็นคนต่างชาติที่พูดไทยได้ชัดเจนมากเลยทีเดียว

"จำได้ค่ะ เราเพิ่งเจอกันเมื่อสองสามวันก่อนบนเครื่องบินของลัดฟ้าแอร์ไลน์ วันนั้นคุณก็เข้ามาช่วยฉัน"

ศิรินทร์ยิ้ม เป็นรอยยิ้มที่ทำให้คนมองหัวใจระตุกดูบ ที่รู้สึกว่าการหน้ามีตดีขึ้นแล้วก็เหมือนจะกำเริบขึ้นนี้อีก

"บางที...คงมีใครสักคนกำหนดให้เรื่องเป็นแบบนี้"

วาดรู้ไม่ได้ใจจนไม่รู้ว่าคำพูดนั้นหมายถึงใคร แต่เธอไม่สามารถทำให้ใจให้อยมรับได้ง่ายๆ แม้ว่าตอนนี้คำพูดของเขาจะทำให้คนที่เพิ่งผ่านพ้นอาการหน้ามีตตายรู้สึกร้อนวาบที่สองข้างแก้ม

"ก็แค่บังเอิญค่ะ"

"คุณคิดว่าบังเอิญแต่ผมจะคิดว่าพรหมลิขิต"

ฝรั่ง...วาดรู้ก็นึกก่อนที่ผู้ชายตรงหน้าสามารถพูดในสิ่งที่คิดออกมาได้โดยง่าย

"คุณมาเที่ยววัดหรือคะ"

หญิงสาวถามเพื่อเปลี่ยนเรื่องที่ชักเข้าตัวขึ้นเรื่อยๆ วัดแห่งนี้มีสถาปัตยกรรมที่สวยงามพอๆ กับชื่อเสียงที่โด่งดังในเรื่องของความศักดิ์สิทธิ์ ซึ่งเป็นวัดที่เหล่าพนักงานขององค์กรลัดฟ้าแอร์ไลน์ให้ความเคารพเชื่อถือนี้อาจมาจากอยู่ใกล้อาคารทำการและอยู่ใกล้สนามบินเมื่อเครื่องลดระดับเพดานบินเพื่อลงจอดจะเห็นองค์พระใหญ่สีทองทุกครั้ง

"ครับ พี่กายบอกว่าวัดนี้ทุกคนในลัดฟ้าแอร์ไลน์ให้ความเคารพ"

"พี่กาย" วาดรุ่งยื่นถาม "คุณนภัสหรือคะ"

"ใช่ครับ" ศิริรินทร์ยิ้ม

"เอ่อ...คือ..." หญิงสาวอยากถามในสิ่งที่ข้องใจแต่เกรงจะเสียมารยาทจึงได้แต่อึกอักก่อนที่เขาจะช่วยไขข้อข้องใจให้เอง

"ผมชื่อศิริรินทร์ เป็นลูกพี่ลูกน้องกับพี่กาย และโดนแม่บังคับให้กลับมาช่วยงานที่ลัดฟ้าแอร์ไลน์ แทนที่จะทำตัวเหมือนคนว่างงานรอเก็บผลประโยชน์แต่ละปีโดยไม่ทำงานอะไร งานแรกก็คือมาไหว้พระที่วัดนี้ตามคำสั่งของ CEO"

คนหน้าฝรั่งพูดจนคนฟังไม่มีข้อข้องใจในความสัมพันธ์ของเขากับ CEO หนุ่มรูปหล่อของลัดฟ้าแอร์ไลน์ ที่ยังข้องใจอยู่ก็คือหน้าตาฝรั่งจำขนาดเขาเป็นญาติฝ่ายไหนกับนภัสกัน ในเหตุการณ์วันนั้นทั้งนภัสและชายหนุ่มตรงหน้าก็ไม่ได้แสดงที่ท่าว่ารู้จักกันด้วยซ้ำไป

"ขอโทษนะคะ คุณดูเหมือนฝรั่งมาก"

ศิริรินทร์หัวเราะ "ผมเป็นลูกครึ่งไทย-อเมริกัน แต่เกิดและโตที่โน่น แม่ผมเป็นน้องสาวของพ่อพี่กาย"

"งั้นคุณก็กำลังจะมาเป็นเจ้านายของฉันอีกคนลิคะ" วาดรุ่งพูดกลับหัวเราะ ใบหน้าضبสีเลือดขึ้น

"ไม่แน่หรอกครับ พี่กายอาจจะให้ผมทำงานโหลดกระเป่าก็ได้"

"ถ้าเป็นแบบนั้นจริงๆ ฉันเชื่อว่าคุณนภัสคงสังเกตเห็นศักยภาพ

ที่โดดเด่นในตัวคุณแน่นอนค่ะ"

"ซัวร์" คนหน้าฝรั่งหัวเราะก่อนจะย้อนถาม "สาบจะกะภาพ หมายถึงอะไร"

วาดรู้หัวเราะก๊ากที่เปลือยใช้ศัพท์ที่คงจะยากเกินกว่าที่หนุ่มลูกครึ่ง ผู้พูดไทยได้ชัดจะสามารถเข้าใจได้

"ศักยภาพคะ ไม่ใช่สาบ..." หญิงสาวลากเสียง "หมายถึงความสามารถคะ"

"อ้อ... ภูมิใจจัง มีความสามารถโดดเด่นในการโหลดกระเป่า ผู้โดยสาร"

รอยยิ้มกว้างเผยไรฟันขาวสะอาดจริงใจอย่างเปิดเผยจนทำให้ วาดรู้ต้องรีบหันสายตาไปมองวัตถุอื่น ขึ้นปล้อยให้ตัวเองมอง นานเกินไปมีหวังได้ตกเป็นเหยื่อของรอยยิ้มนั้นแน่ๆ

"คุณรู้สึกดีขึ้นหรือยัง"

หญิงสาวตอบน้ำเสียงห่วงใยนั้นด้วยการพยักหน้าและคำพูดสั้นๆ "ค่ะ"

"คุณขับรถมาไหม"

"เปล่าค่ะ ฉันมารถเมล์"

"โอ้ว... น่าสนุกดี ผมมาแท็กซี่ งั้นผมกลับด้วยได้ไหม"

วาดรู้หันขวับไปมอง ดวงตาสีฟ้าใสแจ้วเป็นประกายเหมือน เด็กๆ คาดหวังจะได้เล่นของเล่นชิ้นใหม่ไม่มีผิด

"คุณจะไปไหนต่อคะ รถเมล์มีตั้งหลายสาย ทางที่คุณอยากไป อาจไม่ใช่ทางที่ฉันจะไป"

"ผมไปไหนก็ได้ ผมอยากขึ้นบัสกับคุณ ไปด้วยกัน"

หญิงสาวเผยอริมฝีปากค้างสายหน้าน้อยๆ "ไม่ได้หรอกค่ะ จะไปด้วยกันได้ยังไง เราอาจจะไปคนละทางกัน"

"ไม่คนละทาง ผมอยากไปทางที่คุณไป"

เจอฝรั่งขี้อืดที่ทำหน้ามึนเหมือนคนพูดไม่รู้เรื่องวาดรู้งก็ชัก
รู้สึกรำคาญ หากไม่เกรงใจว่าเขาเคยช่วยเหลือเอาไว้ นับรวมครั้งนี้ก็เป็น
สองครั้งเข้าไปแล้ว ไหนจะเรื่องที่เขากำลังจะก้าวเข้ามาเป็นเจ้านายเธอ
อีกคนหนึ่งด้วย ทำให้หญิงสาวไม่กล้าใส่อารมณ์มากนัก

"ได้ค่ะ ฉันฉันจะพาคุณขึ้นรถเมล์เมืองไทยทำหน้าที่เป็นไกด์
จำเป็นให้ แต่พอถึงที่หมายของฉันแล้ว เราต่างคนต่างแยกย้ายนะคะ
ฉันไม่สนว่าคุณจะกลับที่พักถูกไหม และคุณก็ไม่ต้องตามฉันไปไหน
อีก ตกลงไหมคะ"

"ตกลงครับวาดรู้ง ผมจะไม่เกาะกะตามคุณ เอ่อ...หมายถึง
ไม่ทำตัวเกาะกะคุณ ใช่ไหม พูดแบบนี้ถูกไหม" คนตัวสูงขมวดคิ้ว
ทำหน้ายุ่งกับการเรียบเรียงประโยค

"ถูกค่ะ ไม่ทำตัวเกาะกะฉันอีก อันที่จริงการขึ้นรถเมล์ไม่มีอะไร
สนุกเลย แต่อุ่นโลม เอ่อ...หมายถึงฉันจะยอมพาคุณไป เพราะถ้าฉัน
ไปต่างประเทศก็คงอยากลองนั่งรถเมล์เหมือนคุณนี่ล่ะ" หญิงสาวพูด
อย่างเข้าใจและยอมรับหน้าที่ แม้จะพูดได้ไม่เต็มปากว่าเต็มใจแต่ก็ไม่
ถึงกับฝืนใจมากเท่าไรนัก

"ขอบคุณครับ" หนุ่มลูกครึ่งหน้าตาสดใสลุกขึ้นยืนยื่นมือให้
วาดรู้งเกาะลุกขึ้นบ้าง แต่อีกฝ่ายกลับทำตาโตรับลุกขึ้นเอง จน 'ฝรั่ง'
ถึงกับมองมือตัวเองด้วยความงุนงงจากการเติบโตมาคนละวัฒนธรรม

"สายๆ แบบนี้รถไม่ค่อยแน่น เรานั่งรถเมล์ธรรมดาไม่รับอากาศ
กันนะคะ คุณศิรินทร์ไหวไหม"

"เรียกผมว่าคลินท์ก็ได้ครับ"

วาดรู้งมองคนพูดโดยไม่ตอบรับหรือปฏิเสธก่อนจะเบือนหน้า
กลับไปมองตรง ในใจตอบว่า 'คงไม่เหมาะ และเธอก็จะไม่เรียกเขา
แบบนี้'

"รถเมล์ธรรมดาไม่รับอากาศคืออะไร หมายถึงรถตุ๊กตุ๊ก"

หรือเปล่า"

วาดรุ้งอมยิ้ม รถโดยสารประจำประเทศไทยในสายตาชาวต่างชาติก็คงจะเป็นรถตุ๊กตุ๊กสินะ

"ไม่ใช่ค่ะ รถไม่ปรับอากาศก็คือรถโดยสารที่ไม่มีแอร์คอนดิชั่นจะร้อนหน่อย แต่ช่วงที่ไม่ใช่ชั่วโมงเร่งด่วนรถไม่ติดคนไม่แน่นก็ไม่ร้อนสักเท่าไร"

"อ้อ...โอเค ผมไปได้ แต่วันหลังคุณช่วยพาผมไปนั่งรถตุ๊กตุ๊กได้ไหมครับ"

"ไม่ค่ะ ฉันจะพาคุณนั่งรถเมล์วันนี้วันเดียว ไม่มีวันหลัง วันอื่นไม่ว่าจะเป็นรถประเภทใดทั้งสิ้น"

คีรินทร์ทำหน้าที่ไม่เข้าใจครูหนึ่งก่อนจะซีมลงนิดหน่อยจนวาดรุ้งใจเสีย

"คุณรำคาญผมใช่ไหม"

"ไม่ค่ะ ไม่ใช่" หญิงสาวรีบปฏิเสธ ตั้งแต่เกิดมาไม่เคยเจอใครที่พูดตรงใจ ตามตามที่คิดแบบเขาเลย "คือฉันไม่ค่อยว่าง วันหยุดก็อยากจะนอนพักจนไม่มีโปรแกรมอะไรน่าสนใจพอจะเซะฉันออกจากห้องก็เท่านั้นเองค่ะ"

"โปรแกรมพาผมเที่ยวไป รับรองว่าน่าสนใจแน่ๆ" คนหน้าฝรั่งโหมเมจนคนฟังอดที่จะยิ้มไม่ได้

ทั้งคู่พากันมาขึ้นรถโดยสารที่ป้ายเป็นเวลาานานกว่ารถสายที่วาดรุ้งรอจะมาถึง ระหว่างนั้นคีรินทร์ก็ยกสมาร์ทโฟนถ่ายภาพบรรยากาศไปโดยไม่มีท่าทีทุกข์ร้อน

"มาแล้วค่ะ" วาดรุ้งบอกสั้นๆ ชายหนุ่มลดสมาร์ทโฟนในมือลงละสายตาจากใบหน้าของเธอมองไปยังรถประจำทางซึ่งไม่เข้ามาจอดเทียบป้ายแต่กลับจอดกลางถนนเพราะที่ป้ายมีรถยนต์จอดขวางอยู่ วาดรุ้งจำพรวดๆ ขึ้นรถด้วยท่าทีคล่องแคล่วปล่อยให้คนต่างบ้าน

ต่างเมืองก้าวตามมาอย่างแก้งก้าง

รถประจำทางคันที่มาถึงมีผู้โดยสารค่อนข้างหนาตาจนไม่มีที่นั่งว่าง วาดรู้จึงเดินไปทางด้านหน้าของรถหวังให้คีรินทร์ได้มองภาพกระจกหน้ารถเพื่อเก็บเกี่ยวบรรยากาศถนนและรถราในกรุงเทพฯ ทั้งคู่ไม่ได้พูดจาอะไรกัน จะมีก็เพียงทุกครั้งที่หันมาเจอกันคีรินทร์จะยิ้มกว้างตาเป็นประกายด้วยความสนุกสนานก่อนจะหันไปมองนั้นนี่ กระทั่งรถแล่นไปตามทางเรื่อยๆ และผู้คนทยอยขึ้นลง จนไม่รู้ว่ามีเมื่อไหร่ที่วาดรู้ยืนไกลออกไป ร่างที่สูงเด่นมองมาอย่างห่วงใยพยายามแทรกกายที่ใหญ่โตตามเชื้อสายของตนมายืนเคียงข้างกันอีกจนได้

ระหว่างที่พยายามมายืนใกล้รถเกิดเบรกกะทันหันจนคีรินทร์กระแทกวาดรู้จนเสียหลักเพราะเขาเองก็โดนแรงกระแทกต่อๆ กันมาจากด้านหลัง ร่างบอบบางของวาดรู้เซถลา เกือบจะพุ่งไปจนถึงหน้ารถ ดีที่มีมือหนาคว่าตันแขนเล็กไว้ได้ก่อนออกแรงดึงรั้งให้กลับมายืนทรงตัวได้ ร่างอุ่นจนวนร้อนแนบชิดกัน

"ขอโทษครับ"

"ไม่เป็นไรค่ะ"

สองข้างแก้มที่บางใสไร้เครื่องสำอางแดงเรื่อตั้งตัวออกห่างอย่างสุภาพ เอื้อมมือโหนราวรถเมล์ไว้แน่น

"กลัวผมจะชินกับถนนจนขับรถเองได้คงนานมาก คนที่นี้ขับรถไม่เหมือนที่ผมเคยชิน"

วาดรู้พยายามมองว่าหนุ่มหน้าฝรั่งกำลังดำเนินนิสัยการขับขี่รถของคนไทยหรือเปล่า แต่เท่าที่เห็นก็มีเพียงใบหน้าที่สดใสสนอกสนใจสิ่งรอบข้าง เขาคงเป็นคนที่มีความสุขกับทุกสิ่ง ต่างจากเธอที่มองอะไรด้วยสายตาที่หวาดระแวงเสมอ ในชีวิตของเธอเรื่องราวบนเส้นทางการเติบโตจากวัยเด็กสู่วัยรุ่นไม่สวยงามจนสามารถล่อหลอมให้เธอ

มองโลกในแง่ดีไปได้เสียทั้งหมด

"ทางที่ดีคุณคีรินทร์หาคนขับรถให้ดีกว่าละ"

"No. ผมนั่งรถเมล์หรือแท็กซี่ดีกว่า พี่กายก็บอกว่าจะหาคนขับรถให้แต่ผมไม่ชอบ ผมว่ากรุงเทพฯ รถเยอะเกินไปแล้วนะ ทำไม่ทุกคนต้องอยากใช้รถส่วนตัวกันอีก"

"เมืองไทยระบบรถสาธารณะไม่สะดวกเหมือนบ้านคุณนี่ละ"

"ผมว่าข้ออ้าง บ้านผมก็ไม่สะดวกทุกเส้นทางหรอก มันต้องมีจุดที่ไม่สะดวกสำหรับเราบ้าง จุดไหนต้องเดินก็เดิน"

"แต่เมืองไทยร้อนนะคะ เดินๆ กว่าจะถึงที่หมายตัวชุ่มหมดหล่อหมดสวย"

"บ้านผมก็มีฝน มีหิมะ มีร้อน มีเย็น อยู่ที่เราต้องเตรียมพร้อมบ้านเมืองคุณสวยมาก มองไปทางไหนก็สวย แต่ที่ไม่สวยเพราะไม่ช่วยกันดูแล"

วาดรุ่งเถียงต่อไม่ได้เพราะจุดที่คีรินทร์มองออกไปคือถังขยะที่มีขยะวางอยู่บนฝาถังแทนที่จะอยู่ในถังอย่างที่ควร

"ตอนเด็กๆ ผมตามมาเที่ยวเมืองไทยกับแม่ทุกปี ผมชอบจตุจักรมาก มาที่ไรก็ขอให้แม่พาไป พอเริ่มโตแม่พาไปข้าวสารแทน" คนเล่าหัวเราะเบาๆ "ผมก็ชอบอีก เมืองไทยมาก็ครั้งก็ไม่เบื่อ ให้อยู่เลยก็ไม่เบื่อ คนไทยใจดีและสวยมาก"

ท้ายประโยคคนพูดหันมามองคนฟังซึ่งไม่ทันตั้งตัวว่าจะโดนเกี่ยวเอาดี้อๆ แบบนี้

"ไม่ทั้งหมดหรอกคะ ที่ใจร้ายก็มาก"

"คงไม่ใช่คุณ"

"ไม่รู้สิคะ ฉันพยายามเป็นคนดี แต่ไม่รู้ว่าจะใจร้ายกับใครหรือเปล่าเวลาที่ผลอตัว"

"อย่าใจร้ายกับผม โอเคไหม"

"ฉันจะพยายามค่ะ ฉันเชิญคุณนั่งเลยดีไหมคะ เพื่อแสดงให้เห็น
ความใจดีของคนไทย" วาดรุ้งถามเมื่อผู้โดยสารคนหนึ่งซึ่งนั่งใกล้จุด
ที่นั่งคู่ยืนอยู่ลุกขึ้นยืนและเดินไปกดกริ่งขอลงป้ายถัดไป

"ไม่ดีแน่ๆ คุณต้องเป็นฝ่ายนั่ง"

หญิงสาวค่อมศีรษะล่อเลียนพร้อมรอยยิ้มก่อนจะทรุดนั่งและ
ไม่พูดอะไรอีก คอยแอบมองฝรั่งตัวสูงที่สอดสายตามองนั้น
แม้จะมีที่นั่งว่างเพิ่มขึ้นก็ยังเลือกที่จะยืนโหนราวจับ เห็นคนสูงอายุ
ก้าวขึ้นมาด้วยท่าทางงกเง็งก็รีบไปประคองพานั่ง ส่วนตัวเองยืนโดย
ไม่สนสายตาแหบทุกคู่ที่มองมาอย่างสนใจไปนั้นดูที่ได้เห็นชาวต่างชาติ
หน้าตาดีแก้มแดงปลั่งส่งยิ้มให้คนนั้นที่คนนั้นที่ยืนเด่นอยู่ในส่วน
ด้านหน้าของรถ

วาดรุ้งก็มองข้อมือที่เขี้ยวซ่าของตัวเองแล้วอมยิ้ม การพบกัน
ของเธอและเขาสร้างร่องรอยนี้เอาไว้ เขาชอบยื่นมือเข้าไปช่วยเหลือ
คนอื่นแบบนี้เสมอหรือเปล่า...

บทที่ 3

วาดรุ่งกัดกรามมองใบหน้าที่มีดวงตาเยิ้ม จมูกแดงเรื่อ ลมหายใจเหม็นแอลกอฮอล์ตกค้างซึ่งเดินมาขึ้นช่องทางด้านหลัง ในขณะที่เธอกำลังช่วยผู้โดยสารหญิงซึ่งเดินทางคนเดียวจัดเรียงกระเป๋าสัมภาระบนช่องเหนือศีรษะเนื่องจากผู้โดยสารคนนั้นค่อนข้างเตี้ยจนทำเองไม่สะดวก เมื่อมีชายร่างสูงใหญ่จงใจมายืนเบียดพร้อมหายใจรดต้นคอ จึงเบี่ยงตัวหลบ หากไม่อยู่ในชุดพนักงานต้อนรับบนสายการบินของลัดฟ้าแอร์ไลน์ วาดรุ่งไม่ปล่อยให้คนฉวยโอกาสลอยนวลแน่ แต่เมื่อหน้าที่ค้าคอกจึงทำได้เพียงเดินเลี่ยง พยายามซ่อนความไม่พอใจในดวงตาให้มิดชิด

เมื่อเครื่องบินลอยอยู่เหนือแผ่นดินได้ไม่เท่าไร แอร์โฮสเตสต้องรีบเซ็นคาร์ตใส่อาหารว่างและน้ำให้ผู้โดยสาร วาดรุ่งทำหน้าที่อย่างคล่องแคล่วด้วยรอยยิ้มสวยงามสบายตาคนมอง ก่อนจะชะงักไปนิดโดยแทบไม่สังเกตเมื่อเห็นว่าผู้โดยสารที่นั่งอยู่ด้านนอกสุดติดกับทางเดินในแถวที่นั่ง E คือผู้ชายซึ่งเพิ่งสร้างความขุ่นเคืองใจให้ 'รับน้ำอะไรดีคะ น้ำเปล่า น้ำส้ม ชา หรือกาแฟ'

‘เบียร์มีไหมครับ’

‘มีค่ะ แต่ต้องมีค่าบริการนะคะ’

‘ค้างคืนเท่าไรครับ’ เสียงกระซิบสั้นพรวดและแวต่าน่ารังเกียจ จนวาดรู้้งหน้าตึง นึกถึงคำสอนของครูฝึก หากผู้โดยสารมีอาการ มึนเมา หาทางบ้ายเบี่ยงที่จะไม่บริการเครื่องดื่มแอลกอฮอล์ทันที เพราะไม่ปลอดภัยต่อทั้งผู้โดยสารท่านอื่นและบรรดาลูกเรือทุกคน และผู้โดยสารรายนั้นกำลังแสดงท่าทีที่ถือได้ว่าเป็นพฤติกรรมอันตราย

‘ขอโทษนะคะ ขอบริการผู้โดยสารท่านอื่นก่อนนะคะ’

‘ทำไมต้องให้ผมรอคิวด้วยครับ บริการผมก่อนสิ’ ริมฝีปาก ภายใต้อันตรายกรงรังแสงเยะยืม วาดรู้้งทำหุวนลมเซ็นคาร์ต อาหารถอยหลังห่างออกมาหลายแถวแต่ผู้โดยสารรายนั้นเหลียวหลัง มามองด้วยสายตาโลมเลีย

เพื่อนแอร์โฮสเตรสที่อยู่อีกฝั่งของคาร์ตเป็นฝ่ายยื่นมือไปกั๊กของ ผู้โดยสารรายนั้นแทน วาดรู้้งได้เห็นสายตาที่กวาดมองเพื่อนร่วมงาน ของเธอชนิดหัวจรดเท้าก่อนจะหยุดอยู่ที่นั่นทำยกลมกลิ้งแล้วขยะเขยง จนต้องส่งสัญญาณให้เพื่อนดันคาร์ตอาหารถอยหนีออกมาอีกระยะ หนึ่งตามรหัสที่รับรู้กันในหมู่ลูกเรือว่ามีบุคคลอันตรายควรระวัง

หลังบริการอาหารว่างเสร็จและนำคาร์ตเก็บเข้าช่องทางด้านท้าย เครื่องเรียบร้อยก่อนออกไปในโซนผู้โดยสาร แอร์โฮสเตรสทั้งสองจึง ได้โอกาสคุยกัน

‘ระวังผู้โดยสารแก้อี E3 ด้วยนะแจ้ง ทำทางเมามาก กลิ่นเหล้า หึ่งเลย’ วาดรู้้งเตือนเพื่อนร่วมงาน

‘เห็นแล้ว รุ่งแหละควรระวัง ทำทางจ้องรุ่งมากกว่าแจ้งนะ’

หญิงสาวพยักหน้ารับรู้ หันไปตึงคาร์ตขายสินค้าที่ระลึก สัญลักษณ์รูปเพกาซัสหลากหลายรูปแบบออกมาจากช่อง ถึงอย่างไร ก็ต้องทำหน้าที่ของตัวเองจนจบ

พนักงานต้อนรับของสายการบินลัดฟ้าต้องช่วยกันเซ็นคาร์ตไปยังส่วนหน้าซึ่งเป็นโซนของ Business Class ก่อนแล้วจึงค่อยๆ ถอยหลังมาเรื่อยๆ สอบถามผู้โดยสารว่ามีท่านใดสนใจรับสินค้าที่ระลึกกลับบ้านบ้าง เนื่องจากไฟล์ตนี้เป็นเที่ยวบินพิเศษเที่ยวแรกสำหรับเส้นทางใหม่ด้วยเครื่องบินลำใหม่เอี่ยม ทางลัดฟ้าแอร์ไลน์จึงประชาสัมพันธ์ล่วงหน้าแก่ผู้โดยสารในไฟล์ตนี้ว่าจะมีสินค้าที่ระลึกซึ่งมีเพียงไฟล์ตเดียวเป็นกระบอกเก็บน้ำร้อนน้ำเย็นดีไซน์ลวดลายน่ารัก มีผู้โดยสารสนใจสินค้าเป็นจำนวนมาก

วาดรู้งุ่นง่าม จินตนาการว่าควรระวังตัว ขณะย่อตัวเพื่อหยิบสินค้าซึ่งอยู่ด้านล่างก็รู้สึกถึงมือหยาบที่ขยุ้มบั้นท้ายเธอเต็มแรง หญิงสาวยึดตัวตรงพรวดพราดตามสัญชาตญาณ เหลียวกลับไปมองก็พบว่าผู้โดยสารแถว E คนนั้นทำราวกำลังหลับ มื่อยื่นออกมาในส่วนทางเดิน วาดรู้งุ่นง่ามมือพาดเพียะไปที่ใบหน้าของชายผู้นั้นทันที

‘โอ๊ย...อะไรวะ’

ชายร่างท้วมผิวคล้ำใบหน้ามีหนวดเครารกรุงรังลุกพรุดขึ้นมา ยืนค้ำหัวในระยะประชิด วาดรู้งุ่นง่ามหันชนเข้ากับคาร์ต

‘ตบกูทำไม’

‘คุณลวนลามดิฉัน’

‘อะไร อย่ามาหาเรื่องกันนะ กูหลับอยู่’ มือกระด้างกระชากอกเสื้อวาดรู้งุ่นง่ามบอบบางแทบลอยเหนือพื้น ‘ขอโทษกูเดี๋ยวนี้ กราบตีนกุเลย กูเป็นผู้โดยสารมาทำแบบนี้ได้อย่างไร คอยดูนะ กูจะเอาเรื่องมึงให้ไม่มีงานทำ มึงไม่รู้ลละลิวากำลังเล่นอยู่กับใคร’

‘ปลอยยนะ’ วาดรู้งุ่นง่ามพยายามออกแรงดันร่างหนาตั้งตัวออกจากมือแข็งแรงนั้นแต่ไม่เป็นผล

‘กราบลิ่วะ’ ฝ่ายชายกระชากเสื้อวาดรู้งุ่นง่ามหญิงสาวเสียหลักทรุดลงกับพื้น ส่วนตัวเองก็เสียการทรงตัวเซไปด้านหลัง วาดรู้งุ่นง่าม

ลุกขึ้นมายืน พยายามหาทางหนีท่ามกลางอาการตกตะลึงของคนอื่นๆ ชายคนนั้นปรี่เข้ามาบีบข้อมือเธออีกครั้งพร้อมออกแรงบิดจนหญิงสาวทรุดลงกับพื้นอีกครั้ง

‘ปล่อยมือเดี๋ยวนี้’ เสียงทรงอำนาจดังขึ้นพร้อมเสียงชุกชุกผ่านลำคอด้วยความอึดอัดของคนที่กำลังบีบข้อมือเธอจนแทบหัก วาดรู้งเงยหน้ามองเห็นร่างสูงใหญ่ของชายหนุ่มต่างชาติยืนประกบอยู่ด้านหลังผู้ที่ทำร้ายเธอ ดวงตากลมโตเบิกกว้าง ผู้มาช่วยออกแรงล็อกคอไว้จนอีกฝ่ายไม่มีทางสู้ ต้องปล่อยข้อมือเธอเพื่อไปรั้งท่อนแขนที่กดรัดลำคออยู่ออก

หลังจากนั้นจึงมีอีกหลายคนยื่นมือเข้ามาช่วยเหลือ ผู้โดยสารชายสองสามคนช่วยกันรั้งคนที่ทำร้ายเธอไปด้านหลัง และมีผู้โดยสารอีกหลายคนพยายามเข้ามาช่วยประคองเธอ

เสียงโวยวายอาละวาดของชายผู้นั้นข่มขู่ว่าเป็นผู้มีอิทธิพล และวาดรู้งจะต้องเดือดร้อนค่อยๆ เงียบหายไปเมื่อถูกลากเข้าไปอยู่ส่วนท้ายของเครื่องซึ่งมีเก้าอี้ที่นั่งของลูกเรืออยู่

หัวหน้าลูกเรือเดินจากส่วนท้ายตรงเข้ามาหาเพื่อปฏิบัติหน้าที่ต่อจากวาดรู้งทันที

‘ขอโทษผู้โดยสารทุกท่านนะคะ ขณะนี้เหตุการณ์สงบแล้ว ขอเชิญทุกท่านนั่งประจำที่ค่ะ’ ใบหน้าเรียบเฉยติดจะบึ้งตึงหันมามองเธอพูดด้วยน้ำเสียงเย็นเฉียบ ‘เธอเข้าไปอยู่ส่วนหน้าไม่ต้องไปทางด้านหลัง’

‘ค่ะ’ วาดรู้งก้มศีรษะรับคำ เบี่ยงตัวหลบเข้าซอกเก้าอี้เพื่อให้คาร์ตชายของที่ระลึกเซ็นผ่านไป แล้วจึงเดินก้มหน้าหลบสายตาที่มองมาของผู้โดยสาร

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)